

Karácsonyi Zsolt

MOST

Mottó: „most”

Szilágyi Domokos: Most

Most nincs rád szükségem.

Gyere elő nyugodtan. Annyira nyugodt és megfontolt vagyok, mint egy Nobel-díj bizottság. Ne akard, hogy megnevezzem a bizottság tagjait, annyit lehet csak mondani, az Irodalmi díjról nem ők döntenek.

Elárulhatom, hogy ők, amikor nyugodtak, mennyire nyugodtak. Láttam őket, súlyos fekete csoportban vonulni a prágai esőben, ugyancsak fekete csoportként vonulni a bukaresti hőség kellős közepén, komor arccal, pörgekalappal, az öltönyök alól kibukkanó bronzbarna csuklókon a fénylő idő arany jelével, mert délben, mindig délben vonulnak ők, most, mert most is Dél van, eső zuhog és szél süvít, lángol a nap, ők pedig teljesen nyugodtak, amennyire csak lehet, annyira, hogy arra senki más nem képes,

esetleg én, mert iszonytató nyugodtság lett úrrá rajtam, mintha csak a Törölközők Országába kerültem volna, ahol az uralkodó, az Ősi Strandtörölköző oly puha szilárdsággal feszít a trónszékben, mint a testet öltött nyugalom, igen, annyira nyugodt vagyok, mint egy strandtörölköző, csak az a gond egy ilyen strandtörölközővel, hogy ha válladra hajítod, akkor a képnek tűnő pálma ága azonnal válladra nehezül, levelei véres barázdákat

hagynak a hátadon, miközben, mert valahol
Európában vagy, egy európai tengerparton,
valaki azt üvölti: Könyörgöm, akasszuk fel!
És ilyenkor az egyetlen lehetőség,
ha a sós vízbe veted magad, mint korábbi,
elhíresült, emberarcú cápatársaid.

Most, amint láthatod, a tenger habjait szelem,
iszonytató nyugalommal, ahogy csak egy bizottsági
tag szelheti a kenyeret a saját konyhájában,
a hajnal első fényei közt.

Mint Verne Gyula
regényhőse – úgy vágom át a tengeröblöt.
Most inkább maradj nyugton.
Gyere elő.

Találkozás, 2017